Р Е Ш Е Н И Е
№ 39828

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4072** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба на „ХОТЕЛ ДИВА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 16, представлявано от А. И. М., чрез адв. Г., с която на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е предявен иск за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, вследствие на отменените като незаконосъобразни Ревизионен акт /РА/ № Р-22221024006094-091-001/04.03.2025г. и Ревизионен акт /РА/ № Р-22002225002841-091-001/12.01.2026г., издадени от приходни органи при ТД на НАП С., а именно - претърпени загуби в общ размер на 5 454.20 евро, ведно с общата законна лихва върху посочената сума на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във връзка с ПМС № 426 до датата на подаване на исковата молба в размер на 245.94 евро, както и дължимата законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на искова молба до окончателното изплащане на сумите.
В съдебно заседание ищецът, чрез адв.И., поддържа исковата претенция. Претендира разноски по представен списък.
Ответникът-Национална агенция за приходите, чрез юрк.Ф., в съдебно заседание и в представен писмен отговор, оспорва изцяло по основание и размер предявения иск, с подробни доводи за неоснователността и недоказаността му. Изразява становище, че направените разноски за защита по административен ред са необосновани, предвид, че в случая става въпрос за две идентични производства, по които адвокатското дружество се е подготвило по идентичен начин подавайки идентични жалби. Освен това посочва, че при обжалване по административен ред, НАП е лишена от възможността да направи възражение за прекомерност, каквото право се дава в съдебния

процес, съгл. чл.78, ал.5 ГПК. Излага подробни доводи в подкрепа на твърденията си. Освен това, счита, че липсва пряка и непосредствена връзка между настъпилите вреди и отменения акт. Моли претенцията да бъде отхвърлена изцяло. Алтернативно, счита, че претендираното обезщетение е завишено, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.
Представителят на СГП - прокурор К., изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция.
Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:
Видно от доказателствата по делото, „ХОТЕЛ ДИВА“ ЕАД е юридическо лице. срещу което е било образувано ревизионно производство за ангажиране на отговорност по реда на чл. 19. ал. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ за несъбрани публични задължения на „ВИТУС ЕМ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], произтичащи от данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, данък върху добавената стойност, вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/, вноски за здравно осигуряване за осигурители и вноски за универсален пенсионен фонд, всички за данъчни и осигурителни периоди от 01.06.2023г. до 30.11.2023г.. в общ размер на 225 643.02 евро/ 441 319.28 лв.. от които 188 865.31 евро/ 369 388.36 лв. - главница и 36 777.38 евро / 71 930.29 лв. - лихви за забава.
Производството е завършило с издаване на РА № Р-22221024006094-091-001/04.03.2025г. Срещу него е подадена жалба с вх. № Ж-22-265/31.03.2025г. от „ХОТЕЛ ДИВА“ЕАД чрез Адвокатско дружество „Г., И., А. и К.“. За оказаната правна защита, съдействие и представителство, изразяващи се в изготвяне и подаване на жалба до директора на дирекция ОДОП С., „ХОТЕЛ ДИВА" ЕАД е сключило Договор за правна защита и съдействие № 0419/25.03.2025г. На основание чл. 2 от същия, дружеството се е задължило да заплати сумата от 4000.00 лв./2045,17 евро/, без ДДС. Издадени са Проформа фактура № 0...464 от 13.05.25г. и Фактура № 0...1108 от 09.01.26г. от които е видна и окончателно дължимата сума с прибавения ДДС - 4800 лв./2454.20 евро/. Ищецът е заплатил посочената крайна сума, с ДДС, в евро, с платежно нареждане от 09.01.2026г.
По подадената жалба с вх. № Ж-22-265/31.03.2025г., директорът на дирекция ОДОП С. се е произнесъл с Решение № 553 от 06.06.2025г., с което е отменил издадения РА и е върнал административната преписка на органа, издал Заповедта за възлагане на ревизия (ЗВР) с указания за предприемането на необходимите действия в ревизионното производството и издаване на нов РА.
Повторното ревизионно производство е за търсене на същата отговорност, произтичаща от данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, вноски за държавно обществено осигуряване /ДОО/, вноски за здравно осигуряване за осигурители и вноски за универсален пенсионен фонд, всички за данъчни и осигурителни периоди от 01.06.2023г. до 30.11.2023г. и данък върху добавената стойност за период от 01.07.2023г. до 30.11.2023г., в общ размер на 221 205.61 евро.
Същото е завършило с нов РА № Р-22002225002841-091-001/12.01.2026г. Срещу него също е подадена жалба с вх. № Ж-22-107/26.01.2026г. от „ХОТЕЛ ДИВА “ЕАД, във връзка с която директорът на дирекция ОДОП С. се е произнесъл окончателно с Решение № 359 от 23.03.2026г. С последното, същият е отменил изцяло установените задължения на Дружеството.
За оказаната от правна защита, съдействие и представителство във връзка с повторната ревизия е сключен втори Договор за правна защита и съдействие с № 0519 от 23.01.2026г. Уговореното в чл.2 от същия възнаграждение е в размер на 2 500.00 евро/ 4 889.58 без ДДС. Издадени са

Проформа фактура № 0...576/23.01.26 г. и Фактура № 0...1165/25.02.26 г.,, от които е видна и окончателно дължимата сума с прибавения към нея дължим ДДС - 3 000 евро / 5 867.49 лв./ Същата е заплатена с платежно нареждане от 25.02.2026г.
Страните не спорят, че във връзка с обжалването на ревизионните актове по административен ред, ищецът по настоящото производство е бил представляван от адвокат. Това обстоятелство се установява и от изричното записване в цитираните по-горе решения на директора на дирекция „ОДОП“. По делото са представени договори за правна помощ и съдействие- № 0419/25.03.2025г. и № 0519 от 23.01.2026г. между ищеца и адвокатско дружество „Г., И., А. и К.. Представени са и Проформа фактура № 0...464 от 13.05.25г., Фактура № 0...1108 от 09.01.26г., Проформа фактура № 0...576/23.01.26г. и Фактура № 0...1165/25.02.26 г.
При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:
Предявените искове са процесуално допустими - твърдят се имуществени вреди от отменени ревизионни актове, издадени от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни РА са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 17, ал. 6 ДОПК, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По аргумент от чл. 144 от АПК, вр. чл. 154, ал. 1 от ГПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск, обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда за имуществени вреди от заплатено адвокатско възнаграждение. Реалното извършване на тези разходи от ищеца, не се оспорва от приходната администрация.

Спорът по делото е налице ли е третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ - налице ли е пряка причинна обусловеност между отмяната на ревизионните актове и

разходите, с които е намаляло имуществото на дружеството.

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, тъй като съществува в обективната действителност, независимо от желанията и волята на отделните лица, включително тази на извършителя на правонарушението/издателя на незаконосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, тъй като само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, поради това, че винаги след проявлението на неправомерното поведение, се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен казус. Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца.

По повод претенцията вреди, равняваща се на заплатено от ищеца възнаграждение за предоставяне на адвокатски услуги, съдът намира следното:

Съгласно константната съдебна практика, в законодателството липсва процесуален ред, по който страната в производството по оспорване на административен акт по административен ред, в процесния случай РА, може да претендира направените разходи по повод оспорването така, както е налице специален ред за разпределяне и присъждане на разноските при съдебното оспорване на РА по чл. 161 от ДОПК. Според § 2 от ДР на ДОПК за неуредените въпроси в кодекса се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК също не е уреден въпросът с разноските в административното производство, като не е засегнат в глава Шеста "Оспорване на административните актове по административен ред". При липсата на друг процесуален ред за обезщетяване на страната, направила разноски в производство по оспорване по административен ред, остава единствено възможността да се претендира възстановяване на направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В процесния случай, както се посочи, е установена по делото отмяната на двата издадени РА, която е настъпила след успешно оспорване от страна на ищеца. В развилото се пред Директора на Дирекция "ОДОП"-С. при ЦУ на НАП производство по обжалване на ревизионния акт, ищецът е направил имуществени по своя характер разходи, тъй като е заплатило на адвокат всички извършени правни услуги от същия.

Съдът намира, че стореният разход се явява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка причинна връзка с отменените като незаконосъобразни ревизионни актове и е непосредствена последица от него, доколкото ищецът не би търсил и заплатил адвокатски хонорар, ако срещу него не бяха издадени оспорените пред административния орган РА. Като последица от това, дружеството е претърпяло вреди в размер на заплатените възнаграждения за изготвяне на писмени документи, представяне на доказателства, представителство и защита от страна на адвокатското дружество.

Действително, защитата в административното производство по ДОПК не е задължителна. Съдът

намира обаче, с оглед изричното разрешение, закрепено в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегии, според което адвокатската защита е конституционно закрепена и законово регламентирана в Закона за адвокатурата, че заплащането на хонорар се явява имуществена вреда, тъй като е налице отрицателно изменение в имуществото на ищцовото дружество. Дружеството не би потърсило адвокатска защита, ако не бяха налице незаконосъобразни РА, с които се установяват данъчни задължения и които са против законните му интереси. Съдът съобрази и това, че обжалването на РА пред Директора на Дирекция "ОДОП"С. при ЦУ на НАП е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното оспорване, на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е напълно обосновано ангажирането на професионална защита, каквато е адвокатската.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение (ТР) № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна защита е достатъчно и има характера на разписка. В случая, е приложима първата хипотеза – за заплащането на хонорара в общ размер на 5454,20 евро. са приложени съответните доказващи плащанията документи – фактури, преводни нареждания, с което са изпълнени изискванията на закона – чл.78 ал.1 от ГПК, с оглед даденото тълкуване от ВКС в цитираното решение.

По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде отбелязано, че с ТР № 1 от 15 март 2017 г. по т. д. № 2/2016г. на ВАС е прието, че възражението по чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване. Съгласно цитираното решение, съдът спазва принципа на справедливостта и съразмерността, като присъжда само и единствено такъв размер на обезщетение, който е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и възстановява на страната действително понесените от нея вреди от причиненото й от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства която и да е от страните в производството. Чл. 36, ал. 2 от ЗА сочи, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, както и че не може да е по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. на ВСС размер за съответния вид работа. Според § 1 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за непредвидените в тази наредба случаи, възнаграждението се определя по аналогия. В процесния случай е налице хипотезата на чл. 8 от Наредба № 1/2004 г., която урежда процесуалното представителство по административни дела с определен материален интерес. Предвидените в Наредбата стойностни рамки са само долна граница, под която адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказана от тях правна помощ, а самият размер може да бъде определен свободно въз основа на договаряне с клиента. В процесния случай оказаната помощ от процесуалния представител на дружеството се е изразила в изготвяне на жалби срещу отменените впоследствие изцяло РА, с което и предвидената в ДОПК защита по административен ред е била реализирана в пълен

обем. Следва да се посочи също така, че правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля на договаряне на ищеца. Макар, действително, сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита, осъществена по административен ред, от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, което очевидно не е идеята на законодателя. В тази връзка следва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предмета на спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропоционални.

Интересът от обжалване на РА е равен на установените с него задължения – в случая 441319,28 лв./л.17/. Съгласно разпоредбата на чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, който се дължи за дело, е съобразен с материалния интерес. Уговореният между страните размер на адвокатския хонорар за оспорването на двата ревизионни акта е под законоустановения минимум, който съдът намира за справедлив и обоснован, с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбите срещу РА, като се вземат предвид обхвата на ревизията, който като период от време е сравнително кратък, затова пък отговорността, която се търси с него и вида данъчни задължения, изискват значителна подготовка.

Колкото до възражението, че второто оспорване по административен ред касае идентични на първото задължения, поради което защитата не е била необходима, респективно не се дължи обезщетение, съдът намира същото за неоснователно.

На първо място, както вече бе посочено, правото на защита и на обжалване е конституционно прогласено право, поради което страната не би следвало да бъде „санкционирана“ за това, че се е възползвала от него. Освен това, с оглед многобройните указания, дадени при първоначалната отмяна, значителните по обем извършени действия от страна на ревизиращите, които защитата при повторната ревизия е следвало да съобрази, последната определено е имала своята специфика и в никакъв случай не би могла да бъде определена като ненужна. На последно място, видно от размера на заплатения адвокатския хонорар, същият е незначително по-висок от първоначалния. По този начин ищецът е съобразил от една страна обстоятелството, че се касае за провеждане на защита, която в някаква част вече е била подготвена при предходната ревизия, от друга – изтеклия времеви период от близо година и инфлационните процеси в страната, поради което тезата за прекомерност на претендираното обезщетение или за проявена недобросъвестност от страна на ищеца не може да бъде споделена.

С оглед изложеното, съдът намира, че искът следва да бъде изцяло уважен в целия претендиран размер от 5454,20евро /заплатен хонорар по оспорване на първия

ревизионен акт, в размер на 2454,20 евро +3000 евро, заплатен хонорар по оспорване на втория ревизионен акт,с включено ДДС. Разпоредбата на пар.2а от ДР на Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа предвижда, че за регистрираните по ЗДДС адвокати ДДС се начислява върху възнагражденията по Наредбата и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно, размерите на минималните възнаграждения по Наредбата, при регистриран по ЗДДС адвокат, се явяват данъчна основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по Наредбата-в случая процесуално представителство пред административен орган. Адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС, поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение включва ДДС. Доколкото разпоредбата на пар.2а от ДР на Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа въвежда правило, че данъчната основа включва ДДС, то тя не противоречи на постановките на Директива № 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. относно общата система на ДДС.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че искът е доказан по основание и по размер и като такъв следва да бъде уважен, като ответната страна бъде осъдена да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от заплатено адвокатско възнаграждение в административното производството и по оспорване на двата незаконосъобразни РА, издадени против ищеца.

По отношение на претендираната от ищеца претенция за лихви, съдът съобрази следното: Законната лихва има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при неизпълнение на парично задължение. Съгласно задължителните постановки на Тълкувателно решение № 5/14.07.2022г. на ВАС, по т.д. № 4/2020 г., ОСС, I и II колегии, законна лихва върху платените в административно-наказателните съдебни производства адвокатски възнаграждения може да се претендира като съдебни разноски, като е посочено, че началният момент, от който същата законна лихва се дължи при присъждане, е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което актът е отменен като незаконосъобразен. В допълнение е поставено изискването лихвата да е поискана именно от тази дата. В процесния случай е поискано присъждането на лихва за забава в размер на 245,94 евро, като е посочена начална дата на претенцията. При определяне на началния момент на дължимостта на законната лихва, върху обезщетението за вреди по ЗОДОВ, съдът съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр. д. № 3/2004 г.,съгласно което началният момент на забавата при незаконни актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което е отменен административния акт. При съобразяване с цитираното ТР на ВКС, на ищеца следва да се присъди законната (мораторна) лихва върху размера на присъденото обезщетение, считано от 06.06.2025г. - датата на отмяна на РА № Р-22221024006094-091-001/04.03.2025г. от решаващия орган с Решение № 553 от 06.06.2025г. на директора на Д"ОДОП"-С. при ЦУ на НАП до предявяване на иска в съда -03.04.2026г., в размер на 235,79 евро, както и считано от 23.03.2026г. - датата на отмяна на РА № Р-22002225002841-091- 001/12.01.2026г. от решаващия орган с Решение № 359 от 23.03.2026г. на директора на Д"ОДОП"-С. при ЦУ на НАП до предявяване на иска в съда -03.04.2026г., в размер на 10,15 евро, или в общ размер на 245,94 евро.

Основателна се явява и следва да се уважи и претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва върху главницата, от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумите.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца ще следва да бъдат присъдени и сторените в настоящото производство разноски в размер на общо 852,78 евро, съгласно представения списък, от които 840 евро, изплатен размер на адвокатско възнаграждение и 12,78 евро заплатена държавна такса за образуване на делото. Направеният разход за адвокатско възнаграждение е доказан от представените към списъка на разноски, писмени доказателства./л.89/

Що се касае до възражението за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар по настоящото производство, то същото, според съда, е неоснователно. Възнаграждението е определено под минималния предвиден размер по чл. 8, ал. 1 т. 2 вр.чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1/2004 г. във връзка с § 2а от ДР на Наредбата. Оказаната правна помощ се изразява в изготвяне и депозиране на исковата молба с доказателства, в която е изложил аргументи за основателността на претенцията, както и участие в съдебно заседание. Поради това и в процесния случай заплатеният действително от ищеца размер на адвокатското възнаграждение, който е в размера под минималния, предвиден такъв по специалната Наредба № 1/2004 г., не е несъразмерен или несъответстващ на критериите по чл. 36, ал. 2 от ЗА, нито може да бъде определен като прекомерен.

Мотивиран от горното, Административен съд– София-град, 18 състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на „ХОТЕЛ ДИВА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 16, представлявано от А. И. М., сумата от 5 454.20 евро / пет хиляди четиристотин петдесет и четири евро и 20 евроцента/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменените по административен ред, като незаконосъобразни, Ревизионен акт /РА/ № Р-22221024006094-091-001/04.03.2025г. и Ревизионен акт/ РА/ № Р-22002225002841-091-001/12.01.2026г., издадени от приходни органи при ТД на НАП С., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба 03.04.2026г., до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите [населено място], да заплати на „ХОТЕЛ ДИВА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 16, представлявано от А. И. М., мораторна лихва за забава в размер на 245.94 евро / двеста четиридесет и пет евро и 94 евроцента/ , от които 235,79 евро върху главницата от 2454,20 евро, считано от 06.06.2025г. - датата на отмяна на РА №

Р-22221024006094-091-001/04.03.2025г. от решаващия орган с Решение № 553 от 06.06.2025г. на директора на Д"ОДОП"-С. при ЦУ на НАП до предявяване на иска в съда -03.04.2026г. и 10,15 евро върху главницата от 3000 евро, считано от 23.03.2026г. - датата на отмяна на РА № Р-22002225002841-091- 001/12.01.2026г. от решаващия орган с Решение № 359 от 23.03.2026г. на директора на Д"ОДОП"-С. при ЦУ на НАП, до предявяване на иска в съда -03.04.2026г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място] да заплати на ХОТЕЛ ДИВА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 16, представлявано от А. И. М. сумата от 852,78 евро / осемстотин петдесет и две евро и 78 евроцента/, представляващи направените в производството по делото разноски.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ